

5777 4. Juli 1881: Eneſte Beh. af Fællesudv. Indſt. ang. Forſl. t. Finantslov f. 1881—82. 5778

har fremsat, mener jeg bør ſtemme baade mod det ærede Flertal og mod den høitærede Kollega fra Frederikshavn (H. C. Nyholm).

Dinesen: Den ærede Ordfører udtalte i Begyndelsen af ſit Foredrag, at han havde hørt Noget om, at der var udfoldet viſe Beſtræbelſer, for at forſøge paa at opnaa en Ubjevning for at fremme den Sag, ſom vi her have havt at gjøre med og forhandlet gjennem en længere Tid. Den ærede Ordfører mente imidlertid, at det var opgivet at gjøre ſaadanne yderligere Beſtræbelſer for at komme til et Reſultat. Jeg tror dog ikke, at diſſe Beſtræbelſer ere helt opgivne. Ogsaa jeg har ligesom den ærede Ordfører været bekendt med, at der er Mange, der have beklaget, at Fællesudvalget var kommet til, om jeg ſaa maa ſige, det reſultatløſe Reſultat, hvortil det er kommet, og at der er Mange, der alvorligen have ønsket, at der kunde gjøres det yderſte Forſøg paa, om det ikke var muligt at finde en Vej til at opnaa en Ubjevning mellem de modſtaende Anſkuelſer. Jeg veed meget vel, at den ærede Ordfører ikke hører til diſſe, og at han hører til dem, der ville ſtille Sagen paa Spidsen og ikke viſe den allermindſte Eftergivnehed fra det Standpunkt, hvorpaa Folkethingets Flertal engang har ſtillet ſig; men paa den anden Side veed jeg ogsaa meget vel, at der er andre Medlemmer af Thinget, hvem det er overordentlig magtpaaliggende, at intetſomhelſt Middel til at opnaa en virkelig Overenſtomft lades uforſøgt. Da jeg veed, at der er ſaadanne Meninger tilſtede baade blandt dem, der ere mine nærmefte Meningsfæller og blandt Andre, vil jeg gjøre det Forſlag, at vi ſtandſe Behandlingen af denne Sag og viſe den tilbage til Fællesudvalget. Jeg forlanger ikke, at noget æret Medlem nu her ſkal udtale ſig om, hvilke Indrømmelſer, han ſenere kunde være tilbøielig til at gjøre, eller hvilke Indrømmelſer, han ikke er tilbøielig til at gjøre. Min eneſte Henſigt er kun, at det ikke ſkal lades uforſøgt, om der dog ikke endnu er en Mulighed for, at vi kunne opnaa en Ubjevning, der kan være blot nogenlunde tilfredsſtillende for alle Parter. Jeg lægger megen Vægt paa det, jeg her ſidſt har ſagt. Jeg tror ikke, det er rigtigt nu at indlade ſig paa en Døptiſe af, hvilke Indrømmelſer fra de forſkjellige Sider man eventuelt kunde være tilbøielig til at gjøre; jeg mener, at man bør lade dette ſtaa hen, til Forſøget bliver gjort. Jeg har efter den Samtale, jeg har havt med de enkelte Medlemmer derom, ikke kunnet undlade at fremsætte dette Forſlag, thi jeg mener, at derſom det ſkulde viſe ſig at være ſaaledes, at Flertallet

i dette Thing ikke vil bøje ſig det Mindſte i Retning af nogen Indrømmelſe, der kan hidføre en Overenſtomft, bør dette Flertal have Anſvaret for, at Overenſtomften ikke naas, og jeg mener, at vi, der have den Mening, at det er vor Pligt at gjøre Alt, hvad vi kunne, for at hidføre et endeligt Reſultat, bør gjøre, hvad vi kunne, for at dette Reſultat kan naas. Jeg ſtiller alſaa det Forſlag, at Behandlingen af Indſtillingerne fra Fællesudvalget ſtandſes, og at Sagen viſes tilbage til det neſatte Fællesudvalg.

Formanden (Krabbe): Jeg anſer et ſaadant Forſlag for tilſtedeligt, men Forudſætningen for at en Beſlutning om Tilbageviſning kan komme til Virkſomhed, maa ſelvfølgelig være den, at en tilſvarende Beſlutning fattes af Landſtthinget. Forhandlingen dreier ſig alſaa nu om det fremsatte Forſlag om Sagens Tilbageviſning til Fællesudvalget.

Juel: Da jeg forudſætter, at enhver Diskuſion om Sagens Enkeltheder er ſuſpenderet, ſaa længe dette Forſlag ligger for, ſkal jeg indſkrænke mig til at udtale mig om det Forſlag, ſom nys er fremskomet, og ſom jeg for mit Bedkommende vil ſtøtte. Det forekommer mig, at Eillingen er en ſaadan, at det er Enhvers Pligt at ſøge at arbejde paa at tilveiebringe en Overenſtomft om Finantsloven. Finantsloven er lige ſom Statslivets Pulsaare; enhver Standſning i den aſtedkommer Sygdom i Statslegemet. Som Følge deraf er det Pligt ſaa vidt muligt at ſøge at holde den fri for de kritiſke Situationer, ſom efterhaanden indtræde her i vor parlamentariſke Tilſtand. Allerede forinden Oploſningen fandt Sted, forekom det mig, at Differentierne mellem Folkething og Landſtthing vare ſaa ſmaa, at der ikke var nogen Grund til at ſpringe over det ſidſte konſtitutionelle Middel og gaa til en Oploſning. Det ſidſte konſtitutionelle Middel var et Fællesudvalg mellem begge Thing; det er min Overbeviſning, at, iſald man dengang var gaaet til dette Skridt, vilde man være naaet til en Overenſtomft, og det er ikke Thingets Skyld, at dette ikke ſkete. Men nu foreligger der en Tilſtand, hvor Forſkjellighederne ere endnu langt mindre, end de vare dengang, og jeg maa tilſtaa, at det nu forekommer mig, at de ere ſaa ſmaa, at det næſten ikke er muligt at pine dem, navnlig efter at man ved den midlertidige Finantslov for 1881—82 har givet Miniſteriet frie Hænder med Henſyn til vigtige af de omſtridte Punkter. Dette gælder navnlig med Henſyn til Univerſitetet, thi